
Трагикомичне цртице
настале на основу другог Писма
епископа Атанасија Јевтића упућеног
Његовој Светости Патријарху Српском
Господину Иринеју
(На св. великомученика Прокопија 2019,
манастир Тврдош)

(Текст нужно допуњаван и прошириван)

Важна напомена! Текст који презентујемо у целини настао је на основу другог Писма епископа Атанасија Јевтића упућеног Његовој Светости Патријарху Српском Господину Иринеју. Оно је илегално и неправно објављено, дакле без знања, сагласности и одобрења Његове Светости Патријарха Српскога Господина Иринеја, и дотле оно већ увелико циркулише на Мрежи. Исто се може рећи и за прво Писмо епископа Атанасија, као и за одговор Патријарха Иринеја на њега. Иначе чин објављивања ма чијег писма или одговора на њега без ауторовог одобрења, у цивилизованом свету се са оба аспекта, и моралног и законског сматра недопустивим. Пошто се овде ради о писмима и одговорима само за унутрашњу употребу, свако оглушење и огрешење о

њихову приватност, односно кршења закона о ауторским правима сматра се кажњивим!

Најзад, узимајући у обзир чињеницу да је у другом Писму еп. Атанасија једна од поменутих особа прозивана и свођена на ниво имбецила, иста особа је приморана да објави свој коментар! И то у трагикомичноме маниру и жанру.

Не снашло Те оно
што Ти мисле и што о Теби говоре и пишу сви они
који су се ушанчили у самооправдању.

Док безобзирно чине то што чине свима нама
и док се грдно срамоте
они лицемерно говоре о другима, и о себи самима.

Последњи корак њихове немоћи
док те изопштавају и поништавају
може да буде још само да те
до миле воље и у самозадовољству проклињу.

Очигледно је да им понестаје
сласти, славе и власти.

*

Де не може да те савлада човек,
ту ти долази његов ђаво.

(Пословица Срба Метохијскога Подгора)

Да се представимо

- У крушевачкој епархији пише се и говори у складу са витацизмом, никада у складу са бетацизмом. Према томе, у називу ове епархије и званично и стварно стоји да је она крушевачка, не крушебачка.
- Може се рећи да је *брат Давид ваљда велики Стручњак чак и за онтологију*. Како то? Тако што је он још као студент добио две високе оцене на испитима из Патрологије (чиста десетка) и Хришћанске историје (чиста деветка); дакле из предмета које је предавао његов професор јеромонах Атанасије Јевтић. Према томе, ако је студенту Давиду (тада Мирославу) било стало до онтологије, где ју је он прво, и највише могао наћи до у овим богословским наукама свога професора, а које обилују њоме, онтологијом, зар не?!
- Ако епископ Иринеј *истира мозак Брату Давиду*, и ако према томе у његовом мозгу нема ништа, па ни епископа Атанасија, шта онда он, епископ Атанасије тражи у тој празнини? И како се *сам* уопште одржава у празном?!
- Претпоследње питање може условно да гласи овако: Како неко као *брат Давид* може да *пише сасвим*

безвезни и несувисли текст критике мојих (еп. Атанасија) речи и текстова (ваљда као велики Стручњак чак и за онтологију)?(еп. Атанасије и пита и одговора). Упркос одговору ваљда ... велики Стручњак ипак пита: На које (владичине) речи и текстове се односи критика?! (Да ли су испрана слова или празнина на месту поменутих епископових речи и текстова знак да њих ту уопште нема?).

- Ево нам сада и последњег црнихуморног, као и помало јуродивог питања. Ако епископ Атанасије зна да епископ Иринеј: *Брат и Сабрат, који слови за будућег Патријарха, портпарол и самозвани цензор, не само Брату Давиду испира мозак него и још другима њему подложнима и послушнима, зашто им сам свима не притекне у помоћ; дакле својој браћи у невољи, која је и за немуштост прозивана, и тако заустави трагедију испирања мозгова?! А питање је да ли би он и био у стању да нама испранима помогне?! Верујемо да би могао, с обзиром да је, судећи по његовим речима и стручним констатацијама и сам стручњак за испирање мозгова, као и *надахнитељ* своје *послушне браће*. Чиме надахнитељ?! Да ли испирањем, испразношћу, празнином?!*
- Имајући намеру да овај осврт на *испирање мозга и мозгова* не окончамо рефренима *испирање, надахњивање, безвезно и несувисло критиковање, и*

свим оним што се овде чуло, ми ћемо мало истраживати тему *цензора* и *портпарола*. Мада ми лично имамо посебно лепе речи и за нашег професора и добротинитеља нам Брата Атанасија, чија смо ми лично жива и ходајућа библиотека свих његових текстова, књига и беседа (као што смо успут читалац и поседник целокупног толошког опуса титуларног митрополита пергамског господина Јована Зизјуласа), овајпут ћемо пажњу посветити ипак нашем другом брату и саслужитељу, епископу бачком Иринеју. Надамо се да ћемо успети да помоћу свога магистарског и докторског радног искуства бар донекле сагледамо његову појаву у нашој Српској Цркви, па у Православној, па у целокупном хришћанству, као и његову кривицу ... и све то након готово четрдесетогодишњег саподвизавања и саслуживања са њим у нашој Цркви Православној, и шире.

Дакле кривица нашег брата Иринеја јесте четворострука:

1. Он је крив зато што је жив, и што постоји такав какав јесте;
2. Крив је он зато што је добродетељан и што је свима чинио разноврсна добра дела, не тражећи никада ништа заузврат, него је још више настављао

да их чини; а заузврат је од многих и многих добијао само незахвалност и сплетке! О чуда од незахвалности!!!

3. Још је он крив зато што као монах подвижник и напрсни ученик светих отаца наших Јустина Новог Ђелијског, Патријарха Српског Павла и Порфирија Атонског и Оропоског, верно испуњава њихову реч: *Служити Господу толико и тако, да се рушиш с ногу!*

Какав опет епафи (везу) са светим Марком Ефеским Исповедником он има?!, то сам знаде.

И најзад,

4. он је крив зато што *пророк није омиљен на постојбини својој.*

Свима осталима око њега дакле, није лако опстати! Јер и сами они морају да *падају с ногу* од подвига и деланија. Али они и поред тога не ропћу, него се подвизавају, и ... благодаре!

Актуелни портпарол СПЦ-е, по благослову Цркве и по достојању дакле, јесте *homo labor*. Он не напушта своје место, и не разрешава себе сама нити једне обавезе по цену смрти, него одолева и истрајава у свакој од њих. У вези са њим, дакле актуелним портпаролом, ми имамо замену теза! Неће бити само

то да је он толико спор да га остали морају чекати, него и обрнуто: они толико касне за њим у времену и простору да их он мора сачекивати, па и за њима трагати у контексту свих црквених дешавања!

- Апропо *брата Давида*, Давид се најбоље сналази у јавној и директној исповести својих грехов, и он ту изазива на двобој јавне исповести управо оне сердаре и војводе који нису претходно с њим појели џак соли, а веома се дуришу. Ниједна етика ни онтологија му нису потребне да би вагао своје грехе; једноставно, сам он и сав, јесте грешник, без иједног здравог места на телу свога бића! Зато он не лицитира гресима у процентима; не умрежава се и не финансира се из центара моћи, што подразумева големи утрошак туђих средства; не даје црквена добра под хипотеку; не забасава у криминалне радње и не завршава у тајним организацијама и друштвима; није масон ни ротаријанац; не продаје душу као бивши епархијски секретар: бајаги убоги Л...., а он манични клептоман и гочобија; не жмури на оба ока и не прави се глув на оба уха као што бива код неке браће у чијој се непосредној близини релативизују црквени догмати па се своде на слободоумна и нецрквена размишљања, а богословски неологизми се употребљавају као флоскуле и умне таблете за омамљивање наивних, заплашених и лакоумних; не исповеда и не шири јерес; нема доушнике који га хране и обликују, и

мозак му испирају; не наседа на теме -- *са другим у релацији*, или -- *релациона онтологија* -- оних изумитеља и заговорника који милитаристички употребљавају те вербалне формуле да би наметнули своје услове комуницирања, а који у самој комуникацији не подразумевају част и хришћански морал; брат Давид није крштен код расколника па да је до даљњег некрштен; нема наложнице, не улази у дивље бракове и не склапа их на црно, нити децу на црно рађа; није ни *напредњак* ни *назадњак*; не одлази ни у Хонг Конг, нити на Тајланд ради *назадњачких* и *напредњачких услуга*; није педофил ни содомиста; није макро ни мафијаш; не прави од Цркве скитничку чергу; не рекетира нити каматари друге ради сопственог успешног бизниса; не кријумчари; није силеџија; не дрогира се, не пијанчи нити банчи; не мрзи своју браћу, нити их сатанизује; не ликвидира своју браћу као прокажену и инкриминисану јер их он таквом види, а и зато што би њему амбициозноме она сметала; не уцеђује браћу компромитујућим чињеницама и не приморава их да ћуте и да се не оглашавају; не бави се политиканством нити изводи светогрдне радње пред митингашима; не реагује на оне који опањкавају епископе и њихове епархије; не шпијунира саборске оце отвореном линијом и путем *жуте-бљуц* и *србомрзилачке штампе*; не поставља медијске сачекуше и не врши медијске харанге и смакнућа; не условљује ничији идентитет и животни

простор помицањем инквизиторске обрве и помоћу сопствених несташлука; не бави се кик-фудбалом; није ни епигон, ни петоколонаш, ни члан клана; не припада круговима дарвиниста и еволуциониста, нити је миљеник гејке др Волошек; не заговара феминизам нити женско свештенство; није зилот; не поверава црквене ствари медијским плаћеницама, иначе задуженим за црквена питања, нити их награђује за услуге и разметљивост; не олида кроз епархије, не гаси епархијске касе и не намеће црквену саборност помоћу адвоката и судова који гутају народне новце; није клептоман; не допушта хипохондричним и охолим истраживачима патристике да фалсификују отачку мисао; не секуларизује црквени дух и етос и мантија му није на сметњи; не застрашује и не уцењује браћу у омладинском сленг-жаргону: Don't touch прекидач, струја оће kill, kill!; брат Давид није починио нити једно убиство, нити је ичијем киднаповању, а камоли убиству и самоубиству допринео; није уцењен Хагом; не припрема издвајање епархија из састава СПЦ-е ради прибрајања онима који дуго, дуго већ тргују аутокефалијама, ... не угледа се на лик и подобије ма којег човека да би лицемерисао, јер *сваки је човек лаж*, него се угледа на Онога коме је завете и заклетве давао, и полагао. И тако ће остати, макар га сматрели лудим, Христа ради!!!

-
- Но боље је бити луд Христа ради, неголи бити луд ради оригиналности и уникатности по сваку цену! Дакле оригиналност и уникатност сматрати богословском истином и добродетељношћу, а понављање лажју и грехом (!?) Какво одступништво од хришћанског Предања. Одступништво од Отаца. Одступништво од православног богословског благочешћа! Каква самоубилачка теорема!!! Какво клановско лицемерје: кад је био-психограм других у питању, и да се они оцрне, примењују се категорије испразног морала- категорије гарниране библијским и филокалијским наводима и цитатима употребљаваним жонглерски и попут праћке која треба да ти истера око. А само када су наоборот чланови клана у питању, о њима се мора говорити само у небопарним, онтолошким категоријама; а неки од њих и у саме јереси забасали!
 - Право је, и време је запитати се: Ако брат Давид није ово ни оно, те није ово, те није оно, да ли је он ма којим грехом уопште *омрсио своју душу*? Понајпре, он безгрешан није! Далеко, далеко од тога! Он има невољу са *гресима преисподњим*, или *од древности и старине*. Зато је најтачније рећи да је од свих грешника он први, тј, грешник највећи, који ће једини и пропасти, док ће се сви остали спасити! Ово није за подсмех, јер је стање његових ствари заиста такво! А до потпуног нестанка брата Давида остаје његова

недовољна љубав према Христу и према ближњима, а затим и његово несмирење. У тој ствари непрестано га узнемиравају речи Патријарха Павла: *Човек плива у гордосту као фетус у материци!* Да ли то значи да брат Давид није горд, рецимо зато што није фетус? Таман посла. Силогизам јасно каже: *Сваки човек плива у гордосту.* Давид је човек. Према томе и Давид *плива у гордосту*, иако он није *фетус у материци!*

- Још по једна стрепња и зebња настављају да оптерећују савест брата Давида, и обе да висе над његовом главом као Дамоклов мач, тако да се он непрестано пита: *Да ли служи Цркви, или се Црквом служи?!*
- Што се и Давидових унутрашњих и спољних искушења тиче, она су увек тројака, и позната: *стомакоугађање, среброљубље и славољубље*; то су иста она искушења којима је ђаво кушао самога Господа; из којих иначе, још од изгона наших прародитеља у изванрајски простор потичу и сва остала искушења, која и свеколики свет истјазавају; и то тако што насрћу на све три човекове области: *логикон (λογικόν), тхимикон (θυμικόν) и епитхимитикон (επιθυμητικόν)*. А за њима долази заборав Бога и прекид молитве и сталног општења са Њим. Куд ћеш већих невоља?! Ето дакле правих невоља и понижења, огрешења и болести, од којих и

Давид пати! Ето и *смрти као плате за грех*. Но никако не *смрти као последице наше створености*.

- Без крајњег обзирања на психофизичке, философске, теолошке, моралне, ... хигијенске квалификације које су изречене *о брату Давиду и некој другој његовој браћи подложној и послушној своме надахнитељу*, ипак се назире трачак наде и за све њих отписане, и *немуштима* давно назване! Та нада чак не мора да буде већа од зрнциета горушице. Наиме, Господ Христос инако жели *да се сви људи спасу и да дођу у познање Истине; да буду с Њим тамо где је Он Сам!* И зато је Логос својевремено био *оставио својих деведесет и девет оваца*, оваплотио се и *дошао да нађе стоту, изгубљену!*

Него, не заборављајмо главно питање: Одакле брату Давиду искочише ове и оволике речи, а мозак му испран ... ?!

- Да ли је конач *последње* фазе богословског стваралаштва епископа и брата нашег Атанасија Јевтића његова епистографија? Ако је то истина, онда нас два његова тестаментарна Писма упућена Његовој Светости Патријарху Српском Господину Иринеју веома подсећају на сендвич, састављен од:

слоја лажи, слоја противречности, слоја увреда и слоја побожности;

реда побожности, реда противречности, реда увреда и реда лажи;

слоја увреда, слоја лажи, слоја противречности и слоја побожности?!

Само када се неко други, а не човек сам нађе у сличној ситуацији, брат Атанасије тријумфално кликне: *Нека га! Има Бога!*

Док би наш Патријарх Павле на све то наше, али и на његово додао: Нека Те! И без Тебе се може!

- Ако бисмо даље терали уз бразду и низ бразду, и о томе *како епископ треба да је без мане*, можда бисмо дошли на откривења у вези са *нашим рукоположењима*, којима се иначе баве бљуц-медијане и њихови гуруи, тј. лауфери! Али то, како би се казало на нашој Метохији и у нашој Чарапанији, ваистину не би било умесно наповедати *спроћу нас и са моном*. Зашто о дисању Духа говорити онима и пред онима који сами не знају каквога су духа?! Зар бисмо чинили то само да би се намиривао шеф неког ћафира? Или *копиљана* и *копиљке* који баш сваког стрељају из потаје? А и *Божју кишу* би да изеду. Говорити те ствари пред инсајдерима или лауферима, или пред гуруом, који када те заједно *воле као да ти*

чивије забадају поднокте, та мани! Такође нисмо за то да нас хвале они који нас здушно и плански куде и сатанизују. Кудити нас могу до миле воље, и то ће нам све више и више пријати, док нам од њихове похвале ништа добро не може доћи!

- Учинити конач овој кувенди, за сада и за овде, нужно јест. Па да је окончамо, али да не пропустимо рећи још две и три, важне ствари:

- 1. Два узвратна Писма Патријарха Српског Иринеја упућена епископу Атанасију -- исијавају братољубљем, и миром, саветима доброга пастира и дихањем лакога поветарца, док два претходећа Писма епископа Атанасија упућена Патријарху Иринеју -- имају клеветничко усмерење, и олујну, претећу моћ црне рупе -- *Иначе, чега ли је мало нашем брату Атанасију?!*

2. Игуман дечански Јустин (Тасић) древље говораше:

Ти биди пушка, али у сошкама; спремна, али у сошкама. Ако бидеш био од потребе, наћи ћете. Немош се сакрит. И да знадеш да је наша Црква Сунце које пржи нечистоћу. Има у њој то да се једна гомила камења сруши, да се друга гомила подигне, има и да се људи батргају рукама и ногама вако и

нако, али је Црква Сунце, и не мере ју угасит наша помрчина, но ће се сами они прије угасит.

Покојник је још *наповједао*:

Највећа казна по Псалтиру, па и да се коме осветиш, јесте да га препустиш његовој самовољи!

Опет тај мозак!

*

Ми *испранога мозга*, на крају свих крајева ипак прибегавамо срцу, и дајемо му на вољу да рекне:

Господе Исусе Христе, помилуј нас и свет Твој!

Епископ крушевачки Давид